

ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ Γ' 2020

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ'

Ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ
καί πάσης Παλαιστίνης
παντί τῷ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας, χάριν καί ἔλεος καί εἰρήνην
ἀπό τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου
τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ.

*θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τήν καθαίρεσιν,
ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν καί σκιρτῶντες
ὕμνοῦμεν τόν αἴτιον, τόν μόνον εὐλογητόν τῶν πατέρων
θεόν καί ὑπερένδοξον.*

(Τροπάριον Ζ' ὡδῆς κανόνος Ἀναστάσεως Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ).

Ἐν χαρᾷ ἀνεκλαλήτῳ καί πεπληρωμένῳ, καρδίαις καθαραῖς καί ἀρρυπώτοις χεῖλεσι, φωναῖς ἀκαταπαύστοις καί αἰσῖαις καί ἀλαλαγμοῖς σεμνοῖς ἡ Ἐκκλησία βοᾷ καί διαλαλεῖ κατά τήν νύκτα τῆς Ἀναστάσεως καί καθ' ὅλην τήν Πασχάλιον περίοδον τό «Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος». Ἐν βεβαιότητι πίστεως τῷ Σταυρωθέντι καί ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντι Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ καί ἐπ' ἐλπίδι Ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου, ἡ Ἐκκλησία ψάλλει «Ἀναστάσεως ἡμέρα καί λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει καί ἀλλήλους περιπτυσώμεθα, εἴπωμεν ἀδελφοί καί τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει».

Τό θαυμαστόν τοῦτο καί χαρμόσυτον ἄγγελμα τῆς νίκης τοῦ θανάτου εἶναι ὁ καρπός τῆς σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ, καθότι «ἰδού γάρ ἦλθε διά τοῦ σταυροῦ χαρά ἐν ὄλῳ τῷ κόσμῳ». Ἡ νίκη τοῦ Χριστοῦ ἐπί τοῦ θανάτου ἦλθε διά τῆς θυσίας τοῦ σταυροῦ Αὐτοῦ. Ὁ Χριστός, ὁ Μονογενής Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, κατελθὼν εἰς τήν γῆν ἐκ τῶν κόλπων τοῦ Πατρὸς, ἐνανθρωπήσας ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου, προσήνεγκεν ἑαυτὸν ἐκουσίως τῷ σταυρῷ ὡς ἱερεῖον ἄμωμον διά τήν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν. Καθὰ προεῖπεν ὁ προφήτης Ἠσαΐας «ὡς πρόβατον ἐπί σφαγὴν ἤχθη καί ὡς ἀμνός ἄμωμος ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτόν ἄφρωνος» καί ὡς δακτύλῳ Αὐτόν καθυπέδειξεν Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής εἰς τόν Ἰορδάνην, κατεδείχθη

έν τῷ σταυρῷ «ὁ ἄμνός τοῦ θεοῦ, ὁ αἴρων τήν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου». Τό πλέον θαυμαστόν εἰς τό μυστήριον τοῦτο, τό ὁποῖον καί δεικνύει τήν ὑπερβάλλουσαν ἀγάπην τοῦ θεοῦ πρός ἡμᾶς, εἶναι, ὡς καί ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν λέγει, ὅτι «έν ᾧ μόλις ὑπέρ δικαίου τις ἀποθανεῖται, Χριστός ὑπέρ ἡμῶν ἀπέθανε ἕτι ἀσθενῶν, ἁμαρτωλῶν καί ἀσεβῶν ὄντων ἡμῶν» (Ρωμ. 5, 6-8). Ἀναμάρτητος ὢν ὁ Χριστός, «θεός ὢν ἀληθινός ἐκ θεοῦ ἀληθινοῦ», «ἐαυτόν ἐκένωσε μορφήν δούλου λαβῶν» (Φιλιπ. 2, 7), ἐταπείνωσεν ἑαυτόν, ἀνῆλθε ἐκουσίως ἐπί τοῦ σταυροῦ καί διά τοῦ ἀχράντου αἵματος Αὐτοῦ «ὁ πάντων χρεωλύτης ἀνθρώπων ἔσχισε τό χειρόγραφον καί ἔδωκε χάριν ὀφλημάτων ἀρχαίων».

Σαρκί παθῶν ὑπέρ ἡμῶν ὁ Χριστός καί ταφείς, κατήλθεν εἰς τόν Ἄδην. Ἐν τῇ ἀπληστία αὐτοῦ ὁ Ἄδης, ἀνέμενε καί Τοῦτον, τόν Υἱόν τοῦ θεοῦ, νά καταφάγη. Διά τήν ταπείνωσιν ὅμως τῆς θυσίας Αὐτοῦ, δέν ἠδυνήθη νά ἔχη ἰσχύν ἐπ' Αὐτοῦ. Ἡπατήθη ὁ Ἄδης καί ἐπικράνη. Νομίσας ὅτι ἐδέχθη θνητόν, συνήντησε θεόν, θεόν καί ἄνθρωπον, τόν θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ ὅποιος τῇ δυνάμει τοῦ Πατρός καί τῇ ἰδίᾳ αὐτοφυεῖ Αὐτοῦ δυνάμει, ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν καί ὠδοποίησε πάση σαρκί τήν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν. Ἀνεζήτησε καί εἰς τόν Ἄδην ὡς καί εἰς τήν γῆν τό ἀπολωλός πρόβατον, ἐκήρυξε εἰς τόν Ἀδάμ καί τήν Εὔαν καί τούς ἀπογόνους αὐτῶν τό Εὐαγγέλιον τῆς μετανοίας καί σωτηρίας καί ὡς δεικνύει ἡ Ὁρθόδοξος εἰκὼν τῆς Ἀναστάσεως ἀνέσυρεν αὐτούς μετ' Αὐτοῦ εἰς τόν Παράδεισον. Ἐκτοτε ἐν τῇ δυνάμει καί τῇ πίστει τῆς Ἀναστάσεως, οἱ ἄνθρωποι ἀποθνήσκουмен σώματι μόνον, ἀποδύμεθα τό γήινον σκήνωμα ἡμῶν, καθότι «αἷμα καί σὰρξ βασιλείαν θεοῦ κληρονομήσαι οὐ δύνανται» (Α' Κορ. 15, 50) καί συζῶμεν μετ' Αὐτοῦ ψυχῇ καί πνεύματι, προσδοκῶντες ἀνάστασιν νεκρῶν καί ζωῆν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.

Τοῦτο τό μυστήριον τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως Αὐτοῦ ὁ Χριστός εἶχε προεῖπει εἰς τούς φίλους μαθητάς Αὐτοῦ ἕτι ὢν μετ' αὐτῶν εἰς τήν γῆν, μετά δέ τήν Ἀνάστασιν «παρέστησεν ἑαυτόν αὐτοῖς ζῶντα ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις» (Πράξ. Α', 3), εἰς πολλάς ἐμφανείας μετὰ τοῦ σώματος Αὐτοῦ τοῦ ἐσταυρωμένου ἐν τύποις τῶν ἡλων, λελαμπρυσμένου καί δεδοξασμένου. Διά τῶν αὐτοπτῶν μαθητῶν Αὐτοῦ παρέδωσε τό μυστήριον τοῦτο εἰς τό σῶμα Αὐτοῦ τήν Ἐκκλησίαν, τήν ὁποίαν ἠδραίωσε διά τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος, τό ὁποῖον ἀναληφθεῖς εἰς οὐρανοῦς ἀπέστειλε παρά τοῦ Πατρός τήν Πεντηκοστήν ἀπό τῆς Ἀναστάσεως ἡμέραν.

Ἐκτοτε ἡ Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας κατά τήν τοῦ Κυρίου ἀψευδῆ πρόρρησιν «πύλαι Ἄδου οὐ κατίσχουσιν» (Ματθ. 16, 18), συνεχίζει τό ἔργον Αὐτοῦ εἰς τήν γῆν. Κηρύττει τόν Χριστόν Ἐναθρωπήσαντα, Σταυρωθέντα καί Ἀναστάντα καί βαπτίζει εἰς τό ὄνομα Αὐτοῦ τούς εἰς Αὐτόν πιστεύοντας, ἀγιάζει τούτους διά τῶν μυστηρίων αὐτῆς καί προσεύχεται ὑπέρ συνδιαλλαγῆς τῆς ἀνθρωπότητος καί ὑπέρ τῆς οἰκουμένης ὅλης. Δι' ὅλων αὐτῆς τῶν δυνάμεων συμπαρίσταται εἰς τόν πάσχοντα ἄνθρωπον, προσεύχεται τῷ ἰατρῷ τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ ὑπέρ παύσεως τῆς ἐνσκηψάσης τῇ οἰκουμένη λοιμικῆς θανατηφόρου νόσου, θεραπείας τῶν προσβεβλημένων καί ἐλέους Αὐτοῦ ἐπί τούς ἀνηλεῶς ὑπ' αὐτῆς θανατωθέντας ἐν τῇ βεβαιότητι ὅτι ὡς Ἐκεῖνος «ἐσταυρώθη ἐξ ἀσθενείας, ἀλλά ζῆ ἐκ δυνάμεως θεοῦ οὕτω καί ἡμεῖς εἰ καί ἀσθενούμεν ἐν Αὐτῷ, ἀλλά καί ζησόμεθα σὺν Αὐτῷ ἐκ δυνάμεως θεοῦ (Β' Κορ. 13, 4).

Προσευχὴν ἔτι καί ὑπέρ ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας καί εἰρήνης τῆς Μέσης Ἀνατολῆς ἀναπέμπει ἡ Σιωνίτις Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν κατά τήν λαμπροφόρον ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως ἀπό τοῦ ζωηφόρου μνήματος, ἐν ᾧ ἐτάφη καί ἐξ οὗ ἀνέστη Χριστός καί εὔχεται εἰς τό ποίμνιον αὐτῆς εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν καί ὅπου γῆς τήν δύναμιν καί

τήν εὐλογίαν τοῦ Ἀναστάντος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Χριστός ἀνέστη

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ, **ΠΑΣΧΑ 2020**

Μετά Πατρικῶν εὐχῶν καί Πατριαρχικῶν εὐλογιῶν,

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων